

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

Sędziowie: Leszek Matuszewski

Sławomir Jęksa

3 Protokolant: prot. sąd. Natalia Komorniczak

4 przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu Kamili Sokołowskiej

5 po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2021 r.

sprawy **A. P. (1)**

oskarżonego z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego oraz jego obrońcę

6 od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 1 grudnia 2020 r., sygn. akt III K 182/20

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierza mu opłaty za II instancję.

Sławomir Jęksa Hanna Bartkowiak Leszek Matuszewski

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 207/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 1 grudnia 2020 r., sygn. akt III K 182/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p style="text-align: center;">STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Zarzut podniesiony zarówno przez oskarżonego, jak i jego obrońcę:</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 kpk w zw. z art. 607e § 1 kpk w zw. z art. 607e § 3 pkt 4 kpk poprzez błędne przyjęcie, że zaktualizowanie się przesłanki z art. 607 § 3 pkt 4 kpk wynikało z faktu, że środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania został uchylony po przekazaniu oskarżonego na podstawie (...) do Polski w dniu 7 kwietnia 2020 r., a więc przed rozpoczęciem postępowania sądowego i niniejsze postępowanie nie wiązało się ze stosowaniem wobec oskarżonego środka związanego z pozbawieniem go wolności, podczas gdy w art. 607e § 3 pkt 4 kpk mowa jest o „postępowaniu karnym”, a nie postępowaniu sądowym, przy czym z punktu 6 uzasadnienia wyroku Sądu I instancji wyraźnie wynika, że w toku postępowania karnego stosowane było tymczasowe aresztowanie wobec A. P. (1).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
W pierwszej kolejności należało odnieść się do zarzutu obu apelujących o charakterze bezwzględny, wedle których		

skazanie oskarżonego za przestępstwo inne aniżeli to wymienione w Europejskim Nakazie Aresztowania stanowiło naruszenie reguły wynikającej z art. 607e § 1 kpk (brak określonego zezwolenia na ściganie). W tym zakresie zarzuty okazały się chybione. Należy wyjaśnić, iż kontrola w zakresie naruszenia zasady specjalności określonej w art. 607e § 1 kpk winna się sprowadzać do oceny, czy osoba przekazana w wyniku wykonania (...) nie będzie ścigana bądź ukarana oraz pozbawiona lub ograniczona wolności za inne przestępstwo niż to, które stanowiło podstawę przekazania, przy czym nie chodzi o zakaz kwalifikowania tych przestępstw z określonych przepisów prawa. Słowo „przestępstwo” winno być w takim wypadku rozumiane jako czyn, mający swój rzeczywisty substrat, realną podstawę określonej aktywności lub pasywności konkretnego człowieka. Przepis art. 607e kpk jest implementacją decyzji ramowej Rady Unii Europejskiej 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między Państwami Członkowskimi i pozostaje podstawowym środkiem prawnym służącym harmonizacji porządków prawnych państw członkowskich Unii Europejskiej w zakresie procedury karnej. Zewnętrzną linię wytyczonych przez zasadę specjalności ograniczeń stanowi tożsamość czynu, która co do zasady rozumiana powinna być podobnie jak w procesie karnym. Wykluczone jest zatem ściganie zachowań jedynie powiązanych z czynem, który stanowił podstawę udzielenia pomocy prawnej, o ile tylko stanowią one odrębne czyny w znaczeniu naturalnym. **Zasada**

specjalności nie wyłącza natomiast dopuszczalności odmiennej oceny prawnej czynu, o ile pomimo tego czyn ten nadal stanowi przestępstwo ekstradycyjne.

Dlatego w szczególności zmiana kwalifikacji prawnej czynu nie wpływa – co do zasady – na dopuszczalność ścigania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2016 r., sygn. akt III KK 109/1, Legalis nr 1514799). W orzecznictwie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 września 2019 r., sygn. II AKa 95/19, KZS 2019/12/41) nie budzi przy tym wątpliwości, iż nie stanowi wyjścia poza granice oskarżenia, dokonanie w przewodzie sądowym co do tego samego zdarzenia ustaleń faktycznych odmiennych niż przyjęte w zarzucie, np. co do daty, czy okresu popełnienia czynu. Jak stwierdził Sąd Apelacyjny w Warszawie, w wypadku innych ustaleń co do czasu popełnienia czynu, dla zachowania tej tożsamości niezbędne jest wyłącznie wykazanie niezmienności podmiotu czynu, przedmiotu ochrony, a także tożsamości osoby pokrzywdzonej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 października 2018 r., sygn. II AKa 402/17). Powszechnie przyjmuje się, że opis czynu zawarty w akcie oskarżenia ani zastosowana kwalifikacja prawna nie są wiążące dla orzekającego sądu, a wiąże sąd zdarzenie w znaczeniu historycznym. Jak słusznie stwierdził z kolei Sąd Apelacyjny w Szczecinie, w zakresie uprawnień sądu mieszczą się zmiany co do czasu i miejsca popełnienia badanego czynu, co do stanów faktycznych zarówno strony przedmiotowej, jak podmiotowej, ustalenia odmiennego działania

sprawców, skutku i powiązania go z zachowaniem sprawców, czy odmiennej kwalifikacji prawnej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 24 maja 2018 r., sygn. II AKa 75/2018). Zmiany opisu czynu są dopuszczalne, gdy sąd dokonuje oceny tego samego w znaczeniu ontologicznym zachowania oskarżonego, które stanowiło przedmiot oskarżenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 listopada 2018 r., sygn. II AKa 508/2018).

W świetle powyższych rozważań dla Sądu Okręgowego nie ulegało wątpliwości, że w badanej sprawie nie doszło do żadnego naruszenia zasady specjalności określonej w art. 607e § 1 kk. Oskarżony A. P. (1) został bowiem osądzony za zachowania ustalone w oparciu o materiał dowodowy, który był podstawą wydania Europejskiego Nakazu Aresztowania z dnia 26 marca 2012 r. (k. 1510-1515), z tym że przyjęto odmienną prawnokarną ich ocenę i uznano, że wyczerpywały one znamiona innego typu czynu zabronionego niż ten wskazany przez oskarżyciela publicznego w akcie oskarżenia. O możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych oskarżonemu strony zostały pouczone, stosownie do art. 399 § 1 kpk. Sąd I instancji przekonująco również przedstawił w uzasadnieniu wyroku argumentację na temat orzekania w granicach oskarżenia. Takie działania procesowe nie doprowadziły zatem do naruszenia zasady wynikającej z art. 607e § 1 kk.

W związku z tym, że postępowanie apelacyjne nie wykazało aby zasada specjalności została w przedmiotowej sprawie naruszona nie znajdowała w ogóle

zastosowania reguła wyłączenia z art. 607e § 3 kpk, przywołana w apelacji obrońcy oskarżonego. Przepisy art. 607e § 1 kk dotyczą bowiem sytuacji gdy osoba przekazana w wyniku wykonania nakazu miałyby być ścigana za przestępstwa inne niż te, które stanowiły podstawę przekazania. Bezprzedmiotowym zatem byłoby badanie, czy zasada specjalności podlega wyłączeniu na podstawie jednej z okoliczności wymienionych w kolejnych podpunktach przepisu art. 607e § 3 kpk, skoro oskarżony został skazany za czyny mieszczące się w granicach skargi prokuratorskiej, a zatem ujęte w treści Europejskiego Nakazu Aresztowania z dnia 26 marca 2012 r. Jedynie na marginesie wskazać można, że regulacja przewidziana w art. 607e § 3 pkt 4 kpk stanowi samodzielną podstawę wyłączenia działania zasady specjalności z art. 607e § 1 kpk. I bez znaczenia prawnego jest to, że wobec osoby ściganej stosowano środek polegający na pozbawieniu wolności przed jej przekazaniem, a nawet już na terytorium Polski, o ile środek ten został uchylony przed rozpoczęciem rozprawy głównej i osoba ścigana odpowiadała z wolnej stopy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 492/16, Legalis nr 1625022).

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania w niniejszej sprawie.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. W badanej sprawie, wbrew odmiennemu stanowisku oskarżonego i jego obrońcy, nie zaistniała bezwzględna przesłanka odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 kpk, a więc nie wystąpiły powody przemawiające za wydaniem orzeczenia zgodnego z wnioskami apelacji, tj. uchylającego zaskarżone orzeczenie i umarzającego postępowanie w niniejszej sprawie.		
Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego:</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez dowolną i niepełną ocenę materiału dowodowego, w szczególności poprzez pominięcie okoliczności dotyczących faktu, że samochody były przyprowadzane do warsztatu S. M. (1) i Ł. K. (1) również przez inne osoby, w tym przez mężczyznę o imieniu J., w związku z czym nie sposób jednoznacznie wskazać, jakie samochody zostały przyprowadzone przez konkretne osoby.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut nie był zasadny gdyż Sąd odwoławczy stwierdził, iż przeprowadzona przez Sąd		

Rejonowy ocena dowodów była prawidłowa i uwzględniała w odpowiednim stopniu dyrektywy z art. 7 kpk, a więc zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Trzeba podkreślić, iż Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia wyraźnie wskazał wszystkie te dowody bądź ich części, którym przyznał przymiot wiarygodności, a także wyodrębnił te, które na przypisanie takiej cechy nie zasługiwały. Nie zabrakło też w pisemnym uzasadnieniu wyroku wskazania powodów, które wpłynęły na takie a nie inne ukształtowanie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Sąd odwoławczy nie dostrzegł zaś powodów, które w jakikolwiek sposób podważałyby słuszność przedstawionej przez Sąd I instancji oceny materiału dowodowego.

Konieczne jest jeszcze zwrócenie uwagi, że obrońca A. P. (1) podważając słuszność sądowej oceny dowodów nie powołał konkretnych zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy czy doświadczenia życiowego, które miałyby zostać przy tym naruszone. Apelujący uchybienia w tej kwestii łączy de facto jedynie z tym, że okoliczności wynikające z dowodów, którym Sąd Rejonowy przyznał przymiot wiarygodności pozostawały w opozycji do wyjaśnień samego oskarżonego. Obrońca przyjmując taką taktykę zdaje się zapominać, iż podnoszenie zarzutu opartego jedynie na odmiennej ocenie dowodów dokonanej przez skarżącego, bez wskazania błędów natury faktycznej, logicznej, usterek w rozumowaniu, oparcia się na nieujawnionym materiale dowodowym albo oparcia

się tylko na części materiału dowodowego, nie może prowadzić do podważenia wyroku Sądu I instancji. We wniesionej w niniejszej sprawie apelacji skarżący w imieniu oskarżonego tak właśnie czynił, skoro przedstawił jedynie własną, odmienną od dokonanej przez Sąd I instancji ocenę dowodów i to jeszcze taką, która nie respektowała wymogu uwzględnienia całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Ten przewidziany w art. 410 kpk obowiązek dotyczy przecież nie tylko sądu przy rozstrzyganiu konkretnej sprawy, ale także powinien być przestrzegany w środkach odwoławczych przez skarżących. Bez tego zawarte tam rozważania zawsze będą oceniane jako nieuprawnione, a więc i dowolne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r., sygn. akt II KK 135/19, opubl. Legalis nr 1922670).

W ramach omawianego w tym miejscu zarzutu, obrońca mocno podkreślał, że zgodnie z wiarygodnymi zeznaniami świadków S. M. (1) oraz Ł. K. (1) oskarżony pojawił się w ich warsztacie około 5 razy, a przypisano mu sprawstwo z art. 291 § 1 kk co do 11 przypadków pomocy w zbyciu samochodów pochodzących z przestępstw. Niezbędne jest jednak zwrócenie uwagi na niesłusznie pominięte przez apelującego wcześniejsze wyjaśnienia S. M. (1) i Ł. K. (1) oraz zeznania w innej sprawie (III K 262/07 SO Poznań). Ich ostatnie chronologicznie procesowe wypowiedzi przywołane fragmentarycznie przez obrońcę, miały bowiem miejsce około 14 lat po czynach będących przedmiotem sprawy. Nie dziwi więc, że z uwagi na znaczny upływ czasu

świadkowie ci nie potrafili tak dokładnie odtworzyć przebiegu inkryminowanych zdarzeń, jak to zrobili w trakcie pierwszych przesłuchań mających miejsce w postępowaniu przygotowawczym i przed Sądem Okręgowym w Poznaniu w roku 2007. Ponadto wskazanie tych świadków co do owej 5-krotnej obecności A. P. (1) w warsztacie prowadzonym przez S. M. (1) i Ł. K. (1) nie było wcale tak kategoryczne, jak wynikało to z treści wniesionego środka odwoławczego. Każdy z omawianych świadków podawał, że „może” to było 5 lub 6 razy, a więc nie był do końca pewny tej okoliczności, co zupełnie nie dziwi mając na uwadze, wspomniany już znaczny upływ czasu od zdarzeń z udziałem oskarżonego, przyjętych ostatecznie w zaskarżonym wyroku jako występki umyślnego paserstwa samochodowego. Niezwykle istotne jest przy tym, co zupełnie pominął obrońca, że S. M. (1) i Ł. K. (1) na samym początku postępowania złożyli bardzo szczegółowe wyjaśnienia, kiedy występowali w roli podejrzanych, podając dość precyzyjnie kiedy oskarżony A. P. (1) przyjeżdżał do warsztatu samochodowego zlokalizowanego w S. i jakie konkretnie samochody przekazywał on S. M. (1) i Ł. K. (1) w zamian za uzgodnioną zapłatę. Podkreślić należy, że opisując samochody, które stały się przedmiotem niniejszego postępowania, S. M. (1) i Ł. K. (1) wyraźnie zaznaczali, iż zakupili je właśnie od A. P. (1). W przypadku kiedy mówili oni o innych pojazdach jednocześnie podawali, że nabyli je od innych aniżeli oskarżony osób. Dlatego też dokładna analiza tych dwóch dowodów osobowych (ze szczególnym uwzględnieniem ich wyjaśnień złożonych na początku

postępowania przygotowawczego w 2007 r.) w zestawieniu z dowodami przeszukania pomieszczeń magazynowych, gdzie odnaleziono szereg zakwestionowanych elementów pojazdów, pozwalająca na niebudzące żadnych wątpliwości ustalenie jakie dokładnie samochody pochodzące z kradzieży zostały przekazane przez podsądnego S. M. (1) i Ł. K. (1). W świetle powyższych wskazań bez znaczenia była tak podkreślana przez obrońcę okoliczność, że wedle zeznań S. M. (1) i Ł. K. (1) nabywali oni samochody również od innych osób, w tym od mężczyzny o imieniu J. (brak bliższych danych). Skoro powyżej wskazane wiarygodne dowody osobowe pozwalały na jednoznaczne oddzielenie samochodów dostarczonych przez oskarżonego od tych przyprowadzonych S. M. (1) i Ł. K. (1) przez inne osoby, nie miało większego znaczenia to, że nabywali oni kradzione pojazdy od większej liczby osób, nie tylko od A. P. (1). Z kolei sugestie obrońcy jakoby wyjaśnienia S. M. (1) i Ł. K. (1) z postępowania przygotowawczego zostały złożone pod naciskiem funkcjonariuszy Policji w najmniejszym stopniu nie zasługiwały na uwzględnienie. Były to bowiem niczym niepodparte teorie, zmierzające za wszelką cenę do podważenia wiarygodności wskazań tych ważnych dla odpowiedzialności karnej oskarżonego osób, stanowiących jedne z głównych dowodów go obciążających. Co zaś warte podkreślenia, zarówno S. M. (1) jak i Ł. K. (1) przesłuchiwani w postępowaniu jurysdykcyjnym w całości podtrzymali swoje wyjaśnienia złożone na wcześniejszym etapie sprawy. Ponadto, obaj oni zostali

prawomocnie skazani wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 17 października 2007 r., (sygn. akt III K 392/07) za ciąg przestępstw m.in. z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk. Nie zaistniały więc żadne obiektywne powody by podważać wiarygodność tych wskazań S. M. i Ł. K., w których opisali oni okoliczności nabycia od oskarżonego A. P. (1) pojazdów wskazujących na ich pochodzenie z kradzieży, zwłaszcza, że nie stwierdzono aby obciążając oskarżonego kierowali się negatywnymi intencjami, np. żeby byli z nim skonfliktowani.

W ramach omawianego tu zarzutu obrazy art. 7 kpk obrońca zanegował również prawidłowość oceny wiarygodności wyjaśnień A. P. (1). Sąd Okręgowy nie uwzględnił jednak również tych twierdzeń apelującego. Sąd I instancji dokonał bowiem rzetelnej, szczegółowej i uwzględniającej wszystkie dyrektywy z art. 7 kpk oceny także tego dowodu z wyjaśnień podsądnego. Wyraźnie wymienione zostały te fragmenty jego wypowiedzi, które zasługiwały na wiarygodność, a także te, które należało zakwestionować. Dowód ten został zestawiony z pozostałymi materiałami dowodowymi i konfrontacja ta znalazła odzwierciedlenie w ocenie tego konkretnego dowodu. Wartym przypomnienia jest, że w postępowaniu karnym nie obowiązuje prymat dowodu z wyjaśnień podsądnego i nie ma obowiązku ustalania stanu faktycznego wyłącznie na podstawie tego co podaje oskarżony i ewentualnie w oparciu o dowody potwierdzające wersje zdarzeń sprawy. Byłoby wynaturzeniem wymiaru sprawiedliwości gdyby

dopuszczalne było pociągnięcie do odpowiedzialności karnej jedynie w takim zakresie, w jakim podsądny skłonny jest się przyznać. Skoro przeprowadzona zgodnie ze wszystkimi dyrektywami weryfikacja dowodów doprowadziła Sąd Rejonowy do słusznego wniosku, że znaczna część wyjaśnień A. P. (1) nie polegała na prawdzie, zmierzając do uniknięcia odpowiedzialności karnej, to nie można było przyznać temu dowodowi dużej wartości i uznać go za wiarygodny w całości.

Reasumując powyższe, Sąd II instancji nie dostrzegł żadnych uchybień po stronie Sądu I instancji przy ocenie zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego. Przeciwnie, ocena ta została przeprowadzona w sposób obiektywny, wszechstronny i kompleksowy, spełniając wymagania ustanowionymi przez art. 7 kpk i z tych wszystkich względów zasługiwała w pełni na akceptację organu odwoławczego.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie A. P. (1) od popełnienia przypisanych mu czynów, opisanych w pkt 2 sentencji zaskarżonego wyroku, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia któregokolwiek z powyższych wniosków z uwagi na całkowitą

niezasadność omówionego zarzutu. Przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów była prawidłowa i odpowiednio uwzględniała dyrektywy z art. 7 kpk. Nie było więc powodów by w toku postępowania odwoławczego ingerować w treść zaskarżonego orzeczenia.		
Lp.	Zarzut	
3.3.	Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego: Obraza przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 kpk poprzez nie wzięcie pod uwagę, że w niniejszej sprawie występują niedające się usunąć wątpliwości, co do sprawstwa i winy A. P. (1).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut był chybiony w stopniu oczywistym. Znamiennym jest, iż w przywołanym przepisie art. 5 § 2 kpk nie chodzi o wątpliwości stron procesu, lecz wątpliwości nasuwające się na tle materiałów danej sprawy organowi procesowemu, który powinien dążyć do ich usunięcia. To sąd winien zmierzać do wyeliminowania zaistniałych wątpliwości w drodze uzupełnienia postępowania dowodowego i dopiero, gdy po wykorzystaniu istniejących możliwości wątpliwość istnieje nadal, winien sięgnąć po regułę z art. 5 § 2 kpk. Tym samym zasada ta ma zastosowanie dopiero wówczas gdy zostały wyczerpane wszystkie możliwości poznawcze w postępowaniu. W sytuacji zaś, gdy ustalenia faktyczne zależne są od		

<p>dania wiary tej lub innej grupie dowodów, ewentualne zastrzeżenia skarżącego co do wiarygodności konkretnego dowodu, mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 kpk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2019 r., sygn. akt V KK 167/19, Legalis nr 1967625). W rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy dysponował odpowiednio szerokim spektrum dowodów, które były wystarczające (po ich prawidłowym ocenieniu przez Sąd) dla poczynienia trafnych i niewątpliwych ustaleń faktycznych. W ocenie Sądu odwoławczego, w zaskarżonej części skazującej wyroku nie zaistniały żadne niedające się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść A. P. (1).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie A. P. (1) od popełnienia przypisanych mu czynów, opisanych w pkt 2 sentencji zaskarżonego wyroku, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. W badanej sprawie nie zaistniały żadne wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść podsądnego. Wobec tego</p>		

<p>obiektywnie rzecz biorąc nie stwierdzono powodów by w jakikolwiek sposób ingerować w orzeczenie Sądu Rejonowego, które jak pokazała kontrola odwoławcza, było słuszne i prawidłowe pod względem procesowym i merytorycznym.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.4.	<p>Zarzut podniesiony przez oskarżonego i jego obrońcę:</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych poprzez nieoparte materiałem dowodowym uznanie, że A. P. (1) dopuścił się wszystkich przypisanych mu czynów, pomimo że z analizy akt sprawy nie sposób wysnuć takiego wniosku w sposób niebudzący wątpliwości.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przedmiotowy zarzut stanowi właściwie powtórzenie omówionego już w pkt 3.2. zarzutu błędnej oceny dowodów, zwłaszcza w zakresie odmowy przyznania wiarygodności wyjaśnieniom A. P. (1). Nie wymagał w związku z tym ponowionej, tak szczegółowej oceny. Sąd odwoławczy zwraca przy tym uwagę, iż na uzasadnienie błędu ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenia faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia</p>		

nie poczyniono, mimo że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, zasadami logiki, czy wiedzy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa 173/19, opubl. Legalis nr 2480034). Sąd Okręgowy by nie powielać rozważań poczynionych wcześniej w pkt 3.2. ograniczy się w tym miejscu do wskazania, że zgromadzony materiał dowodowy, trafnie oceniony przez Sąd Rejonowy, świadczył jednoznacznie o popełnieniu przez oskarżonego A. P. (1) wszystkich przypisanych mu w zaskarżonym orzeczeniu przestępstw. Wyjaśnienia podsądnego, w których jedynie zaprzeczał on swojemu sprawstwu i winie zostały trafnie uznane jako niewiarygodne, a przez to nie mogły stanowić podstawy dla czynienia ustaleń faktycznych w zakresie zachowań oskarżonego objętych aktem oskarżenia. Przeciwnie wskazania obrońcy i samego A. P. (1) były całkowicie chybione, nieoparte żadnym miarodajnym dowodem i sprzeczne z wiarygodnym materiałem dowodowym. Oskarżony mylnie przy tym wskazywał w swojej apelacji, że został uniewinniony od popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 279 § 1 kk, nie rozumiejąc, że w ramach tych zarzutów, został mu przypisany ciąg przestępstw umyślnych paserstwa kradzionych samochodów, tj. czynów polegających na pomocy w ich zbyciu nieustalonej osobie (osobom). Natomiast ta część wyroku Sądu Rejonowego, w której oskarżony A. P. (1) został uniewinniony od

<p>dwóch występów dotyczących skradzionych pojazdów, nie była zaskarżona. A powody takiego rozstrzygnięcia Sąd I instancji szczegółowo i przekonująco zaprezentował w uzasadnieniu wyroku. Były one zupełnie inne od okoliczności podnoszonych w apelacji własnej przez oskarżonego i nie mogły pomóc podsądnemu w wykazaniu niewinności co do przypisanych mu czynów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie A. P. (1) od popełnienia przypisanych mu czynów, opisanych w pkt 2 sentencji zaskarżonego wyroku, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia któregoś z wniosków z uwagi na niezasadność omówionego w tym miejscu zarzutu. Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie został oceniony przez Sąd Rejonowy w sposób ze wszech miar prawidłowy, zatem również ustalenia faktyczne oparte na tak ocenionych dowodach były trafne. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła słuszności stanowiska oskarżonego i jego obrońcy o konieczności ingerencji w ten wyrok poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów. Nie było również podstaw do wydania orzeczenia kasatoryjnego.</p>		

Lp.	Zarzut	
3.4.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego:</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych poprzez niepoparte materiałem dowodowym uznanie, że A. P. (1) z przypisanych mu czynów uczynił sobie stałe źródło dochodu, pomimo że z analizy akt sprawy nie można wysnuć takiego wniosku w sposób niebudzący wątpliwości.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>W ramach tego zarzutu obrońca ponownie podjął próbę wykazania, że nie sposób ustalić jakie konkretnie samochody zostały przyprowadzone do warsztatu S. M. (1) przez A. P. (1). Zagadnienie to zostało kompleksowo omówione i rozstrzygnięte w pkt 3.2. Sąd II instancji ograniczył się w związku z tym do powtórzenia, iż wiarygodny materiał dowodowy nie pozostawiał żadnych wątpliwości jakie pojazdy zostały przekazane przez oskarżonego S. M. (1) i Ł. K. (1) za umówioną opłatą. Z wiarygodnych zeznań S. M. (1) wynikało również, że całość pieniędzy za dostarczane przez A. P. (1) samochody były właśnie jemu przekazywane, a poza tym to właśnie z nim były prowadzone wszystkie uzgodnienia co do tych nielegalnych transakcji samochodowych. Nie zostały natomiast zgromadzone żadne zasługujące na uwzględnienie dowody, które wskazywałyby, że oskarżony nie działał w swoim imieniu lecz był jedynie pośrednikiem mężczyzny o imieniu J.. Za tą teorią</p>		

nie przemawiały również zasady logiki ani doświadczenie życiowe. Jako prawidłowe należało więc ocenić ustalenie Sądu Rejonowego, że całość środków finansowych przekazywanych przez S. M. (1) stanowiła wyłączny dochód A. P. (1). Niezbędne jest jeszcze podkreślenie, że znamię stałości źródła dochodu, o którym mowa w art. 65 § 1 kk, jest zrealizowane zarówno w sytuacji gdy działalność przestępcza jest jedynym źródłem dochodu sprawcy, jak i wtedy, gdy stanowi dodatkowe, ale regularne źródło dochodu. Nie jest tu istotna wysokość tego dochodu ani cel, na jaki sprawca przeznaczył osiągniętą korzyść majątkową. Decydujący jest sposób w jaki doszło do pozyskania tej korzyści: sprzeczny z prawem, długotrwały i powtarzalny (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 6 września 2017 r., sygn. akt II AKa 87/17, Legalis nr 1820480). W świetle powyższego irrelevantne jest to, czy w okresie inkryminowanych zdarzeń oskarżony był zatrudniony i czy uzyskiwał z tego tytułu dochód. Zgromadzony materiał dowodowy pozwolił ustalić, że w okresie od 6 września 2006 r. do 14 stycznia 2007 r. A. P. uzyskiwał dość regularny i powtarzalny dochód z popełniania przestępstw z art. 291 § 1 kk. I to było wystarczające dla stwierdzenia, że zostały spełnione przesłanki materialne z art. 65 § 1 kk do nadzwyczajnego obostrzenia kary.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie A. P. (1) od popełnienia przypisanych mu czynów, opisanych w pkt 2 sentencji zaskarżonego wyroku, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia któregoś z powyższych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego w tym miejscu zarzutu. Ustalenia faktyczne co do spełnienia w działaniach oskarżonego warunków z art. 65 § 1 kk były prawidłowe i w całości opierały się o wiarygodny materiał dowodowy. W toku kontroli odwoławczej nie ujawniły się więc żadne powody uzasadniające ingerencję w treść zaskarżone orzeczenia. Można jedynie dodać teoretyzując, że nawet w sytuacji gdyby zgłoszony zarzut okazał się słuszny nie stanowiłoby to podstaw dla wydania orzeczenia uniewinniającego.		
Lp.	Zarzut	
3.5.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego:</p> <p>Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec A. P. (1) w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności i kary grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 20 zł każda, będąca następstwem naruszenia art. 53 § 2 kk poprzez zupełne pominięcie przy ocenie właściwości i warunków osobistych A. P. (1), że jego uprzednia karalność miała miejsce wiele lat temu i od tego czasu A. P. (1) przestrzegał porządku prawnego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła trafności wskazań zawartych w apelacji odnośnie niewspółmierności kary zasadniczej w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w ilości 200 stawek dziennych po 20 złotych, orzeczonych w stosunku do A. P. (1) za ciąg 11 przestępstw z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk. Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy czyniąc rozważania co do wymiaru kary adekwatnej do czynów przypisanych A. P. (1) wziął pod uwagę wszystkie występujące w sprawie okoliczności obciążające i nadał im odpowiednią wartość i znaczenie, a nadto słusznie nie dopatrył się żadnej takiej okoliczności łagodzącej, która wymagałaby wyraźnego zaakcentowania w orzeczeniu o karze. Podobnie trafne i wyważone było wnioskowanie Sądu I instancji w zakresie oceny stopnia społecznej szkodliwości czynów jakich dopuścił się A. P. oraz stopnia jego winy, ocenionych w obu wypadkach jako znaczny. Przeciwnie wskazania obrońcy oskarżonego były zupełnie nietrafione. Sąd odwoławczy by nie powtarzać argumentów przedstawionych przez Sąd I instancji wskazuje, że w pełni aprobuje wyczerpujące rozważania poczynione w tej kwestii w uzasadnieniu zaskarżonego.</p> <p>Stwierdzić równocześnie należało, że argumentacja przedstawiona w środku odwoławczym nie podważała skutecznie żadnego z tych aspektów orzeczenia dotyczącego wymiaru kary. Obrońca wskazując, że kara w wymiarze orzeczonym</p>	

przez Sąd Rejonowy jest rażąco niewspółmierna i nie uwzględnia w sposób odpowiedni właściwości i warunków osobistych A. P. (1), nie przekonał Sądu Okręgowego do swoich racji, a wymiar kary z zaskarżonego wyroku w rzeczywistości uwzględniał poruszone przez obrońcę okoliczności, ale w odpowiedni sposób, w tym także fakt uprzedniej karalności podsądnego za przestępstwa. Obrońca bardzo mocno podkreślał, że wcześniejsze skazania A. P. (1) miały miejsce wiele lat temu i od tego czasu oskarżony przestrzegał porządku prawnego. Stanowisko to nie wytrzymuje konfrontacji choćby z danymi z aktualnej karty karnej, w której zapisano także skazanie przez sąd w Irlandii w 2014 r., tj. po popełnieniu przypisanych mu w zaskarżonym orzeczeniu czynów. Nie można również abstrahować od tego, że podsądny był wcześniej karany wielokrotnie, w tym także za umyślne przestępstwa przeciwko mieniu oraz celowo unikał polskiego wymiaru sprawiedliwości będąc ścigany listem gończym i sprowadzony ostatecznie na (...) co musiało znaleźć odpowiednie odzwierciedlenie w surowym wymiarze kary. Znamienne jest, że w badanej sprawie wystąpił szereg okoliczności obciążających A. P. (1), które to okoliczności miały istotne znaczenie dla wymiaru orzeczonej wobec niego kary. Nie można także abstrahować od tego, że z uwagi na popełnienie przypisanego podsądnemu ciągu aż 11 przestępstw z art. 291 § 1 kk w warunkach art. 65 § 1 kk, Sąd I instancji mógł wymierzyć A. P. (1) karę pozbawienia wolności w granicach od 4 miesięcy pozbawienia wolności aż do 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Mając na względzie

podane ustawowe granice wymiaru kary nadzwyczajnie obostrzonej, a także ilość i wagę istotnych okoliczności obciążających, nie sposób ocenić kary w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności za niewspółmiernie surową. Z uwagi na uzyskanie przez oskarżonego korzyści majątkowej z popełnionych przestępstw Sąd Rejonowy miał możliwość i słusznie zdecydował o wymierzeniu mu obok kary pozbawienia wolności jeszcze kary grzywny. Oceniając jej wymiar przez pryzmat przepisów regulujących ustawowe granice kary grzywny, Sąd Okręgowy stwierdził, że kara 200 stawek dziennych grzywny była współmierna i odpowiednia do wysokości korzyści majątkowych jakie A. P. (1) – przestępca zawodowy z racji odpowiadania w warunkach art. 65 § 1 kk, osiągnął z popełnionych czynów zabronionych. Żadnych zastrzeżeń Sądu odwoławczego nie budziła także niewygórowana wysokość stawki dziennej grzywny (20 zł), która uwzględniała wszystkie okoliczności wymienione w art. 33 § 3 kk. Zabiegiem nietrafionym było zaś powoływanie się przez obrońcę oskarżonego na wymiar kar orzeczonych przez Sąd Okręgowy w Poznaniu wobec S. M. (1) i Ł. K. (1). Zgodnie z art. 53 § 1 kk sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Jak wynika wprost z przytoczonego przepisu sąd karny ma pewną swobodę w określeniu

wymiaru kary, jednak musi zawsze uwzględnić wszystkie okoliczności wymienione w przytoczonym przepisie. Wśród dyrektyw wymiaru kary próżno szukać przywołanej przez skarżącego konieczności kierowania się karą wymierzoną przez inny sąd, innym sprawcom, nawet w sytuacji kiedy są sprawy przedmiotowo podobne. Podkreślić bowiem trzeba, że każda sprawa różni się od innych. Odmienne są okoliczności popełnienia danych przestępstw (nawet jeżeli są to przestępstwa tego samego typu), ich strona podmiotowa, a także występujące okoliczności łagodzące i obciążające, wreszcie wskazać trzeba na indywidualne cechy oskarżonego, także wpływające na wymiar kary. Z tego względu w każdej jednej sprawie sąd karny orzeka samodzielnie, niezależnie od orzeczeń wydanych w innych sprawach (art. 8 § 1 kpk – zasada samodzielności jurysdykcyjnej), określa karę współmierną do czynu przypisanego oskarżonemu, uwzględniając zgodnie z art. 53 kk wszystkie okoliczności mające znaczenie dla wymiaru kary. Wobec tego, wymierzenie S. M. (1) i Ł. K. (1) kar w wymiarze znacznie niższym niż ten określony wobec podsądnego, wcale nie oznaczało, że także A. P. (1) należało w badanej sprawie wymierzyć karę w przedziale wybranym dla tych dwóch osób, które pomijając liczne różnice (np. co do czynności sprawczych), poddali się odpowiedzialności karnej w trybie art. 335 kpk, bez przeprowadzenia rozprawy.

Oskarżony nie sformułował osobnego zarzutu w zakresie wymiaru kary, jedynie w treści swej apelacji wspomniał o stosowanym wobec niego przez 6 lat areszcie

<p>domowym w czasie jego pobytu w Irlandii, którego nie rozliczono. Kwestia ta nie była przedmiotem kontroli instancyjnej, gdyż żadne dokumenty urzędowe w aktach sprawy tego nie potwierdzały.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez znaczne obniżenie wobec A. P. (1) kary pozbawienia wolności i kary grzywny.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła by rzeczywiście kara pozbawienia wolności oraz kara grzywny wymierzone wobec A. P. (1) były rażąco niewspółmierne. obrońca podsądny choć negował współmierność kar w wymiarze określonym przez Sąd Rejonowy, to jednocześnie sam nie zaproponował nawet jaka jego zdaniem kara byłaby odpowiednia do ciągu poważnych, umyślnych przestępstw przeciwko mieniu jakich dopuścił się oskarżony. Wnosił ogólnie o znaczne obniżenie kary pozbawienia wolności i kary grzywny, co należało ocenić jako niesprecyzowany wniosek końcowy.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
--	--

1.	
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy jest całkowita niezasadność zarzutów apelacji oskarżonego i jego obrońcy, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji. Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił

oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierzył mu opłaty za II instancję. Oskarżony nie posiada żadnego majątku, przebywa w zakładzie karnym, gdzie jest zatrudniony nieodpłatnie. Nadto ma w perspektywie konieczność odbycia długoletniej kary pozbawienia wolności z niniejszej sprawy. Mając więc na uwadze trudną sytuację materialną A. P., która w najbliższej przyszłości nie ulegnie znacznej poprawie, Sąd Okręgowy postanowił zwolnić go z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie apelacyjne i nie wymierzył mu opłaty za II instancję.

7. PODPIS

Sławomir Jęksa Hanna Bartkowiak Leszek Matuszewski